

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

Nevesta.

V soboto zvečer so se zbrali fantje in dekleta pri gorski nevesti na »krancelj«. Godca sta igrala na vso sapo dolgo v noč, ko je zunaj razsajal silen vihar. Sneg je premetavalo po zraku in kupičilo ga je na nekatera mesta, da se je zdelo po ravnini ob Sotli kakor v poletju, ko krmo splastijo.

Lenčka je s strahom, ki ga še dosedaj ni poznala, pričakovala zadnji dan svojega dekleštva.

»Da bi brž bilo jutro!« si je želela. Fantje so jo vabili na ples, pa se nobenemu ni odzvala, kar so ji zamerili, ker bi kot nevesta zadnji večer morala plesati. Taka je bila navada. Ženina ni bilo na Gore, ker mu je Lenčka po Lojzki namignila, da je boljše, če ne pride.

Posvetna zabava je motila Pepo v zbranosti in zato se je umaknila. Tako je bila oslabela od jesenskega dela, še bolj pa po zadnjih razburljivih dogodkih. Z Lojzetom sta otožno kramljala zase in se nista brigala za družbo, ki se je razživljala v pesmi in plesu.

»Da bi le bila srečna! Naša Lenčka!«

Lojze je pomolčal in pripomnil čez čas, kakor da bi se prebudil iz svojih misli:

»Čudno, da Pavleta ni nočoj.«

Pavleta res ni bilo, Tončka pa je prišla.

»Nalašč grem!« si je lagala, a v resnici ji je bilo za Miho. Ta ji je rekel malo besed kar med drugimi in se zopet odstranil:

»Da si ne bo kaj mislila, reva!«

Bučno slavje je nehalo, ko je šlo v jutro. Vihar je utihnil in nebo se je v prvem dnevu zjasnilo. Zrak je bil čist in svetel od sonca, ki je krvavo žarelo nad Sv. Ano onstran Sotle. Lojze je doživel to jutro. Položil je živini, prislonil koš k steni staje in sedel nanj. Ni mogel odmakniti oči od mavričnobarvnih ravnin, ki so se širile do Medvednice. Začarani svati, okameneli spomeniki na trati zgoraj cerkve sv. Ane, so gledali iz bele snežne podlage. Cela Medvedova gora je bila kakor vodni val velikega razpenjenega morja. In vanj se je sonce kakor potopilo, krvavo rdeče sonce...

»Tam nekje je Mara. Tam v tistem soncu, ki je kakor sama sreča.«

On sam ni hrepenel, da bi bil tam doli. Dovolj mu je bilo, da je gledal to lepoto, ki je ni človek ustvaril.

»Srečo daje Bog, kakor vse.«

Lenčka je prilezla od maše trudna, ker je bila pot polzka. Dolgočasilo jo je vse: poročna obleka in venec, dom in ljudje. Zaželela si je, da bi bila sama. Spustila se je k hlevom in naletela na Lojzeta, ki je hrepenel zrl v jutro, ki se je razpelo na ravnini in v gori.

»Lojz!« Toplo je zapel njen zvok.

Vzdramil se je in videl, da je sestra.

»Poglej Lenčka, kako je lepo jutro!«

Zadivila se je.

»To je lepše kot gostija,« se je posmejal.

»Kaj misliš, da bi bilo boljše, da se ne bi?«

»Nič ne mislim. Vem samo, da je prijetno sedeti pred hlevom in gledati v sonce. Ali pa drugekrat poslušati volkove in strmeti, ko se rušijo snežni plazovi.«

»Čutila se je v njegovo otroško veselost in dokler ni čutila, da je vkljub bratstvu daleč od nje, da bi jo lahko razumeli.«

»Lenčka, nočoj pride tvoja sreča.«

Odkimala je.

»Ah, ne vem... Človek misli, da je že čisto pri njej, pa se moti včasih.«

»Pusti žalost! Če že srečna ne boš, na večno nesrečna tudi ne. S tem se tolaži!«

Že dopoldne so se začeli »birati svatje in tete.

18 Pili so in kramljali med sabo v malce slovesnem tonu. Počasi so se rahlo napili in začeli govoriti v različnih jezikih.

»Nevesta je lepa. Take ne pomnim že dolgo!« je hvalil starejši svat.

»Pa fant je tudi čeden po postavi. Oči ima, da bi zid s pogledom predrl. Samo drugače...«, je vedela teta in namigavala. Nekatero izkušeno ženice so se spravile okoli Lenčke in jo obsipavale z navsveti, ki so izhajali iz vere v vraže in čarovnije. Lenčka je napol poslušala in se napravljala.

Janez ni imel nobenih sorodnikov. Povabil je le nekaj fantov in dve starejši ženski. Po nevesto je prišel v zgodnjem popoldnevu, ker se mu je strašno mudilo.

Dekan Jakob Gietler se je potrudil in dospel vkljub slabi poti na Gore, ker so tako hoteli. Za njim se je priteplo še več radovednih zijal.

Ko je stala na pragu, se je polastila Lenčke slabost in trudnost. Ko so odigrali godci slovo, je morala stopiti s praga in kreniti proti cerkvi. Šla je skoro nerada. Svatje so noreli in uganjali burke, ker so bili pijani. Janez je bil slovesno resen in čudovito lep v črni obleki. Boleče poteze so dajale obrazu še posebno zanimivost. Lenčka je opazila, kako je lep, a je ni ganilo. Slutnje ji niso dale miru...

Zvonovi svetogorski so slovesno zadoneli čez bele gore in bregove.

»Naj vedo vsi, da senaša Lenčka moži!« se je gnal Lojze in bil z zvonovi. Opojnost je udarjala iz njega, ki ni bila žalost in ne veselje.

Zenin in nevesta sta zrla v oltar. Janez je mislil še vedno, da bo prenesel bližino njegovo, pa ga je že ob prvem pogledu začelo tresti in zebsti. Lenčko je objel obup in nehote ji je padla v glavo Pavletova obdolžitev:

»Tat je, cerkveni tat!... Ubijalec očetov.«

Oba sta upirala zabodeno oči v svečnike, da se ne bi našla njuna pogleda.

»Da bi minilo skoraj!« sta želela, a kratek nagovor dekanov se je zdel neskončno dolg. Njegove izbrane besede so ju bičale.

Pri vratih je slonel Pavle in jokal...

Po cerkvi je šel rahel šepet:

»Kako sta lepa!«

»Kako sta srečna!«

Župnik je nagovoril ženina:

»... Reci: da!«

»Zdaj!« je vpilo v njem. Zahlastal je za besedo in sunil s silo iz sebe:

»Da!«

V Lenčkini glavi se je zavrhnelo. Pogled se je odtrgal iz oči in skočil na Janeza: roka se mu je tresla kakor šiba na vodi, obraz mu je bleдел in težke znojne kaplje so mu polzele po licu...

V Lenčkini duši je zakričalo. V možganih jo je udarilo, da se je onesvestila in se zgrudila kakor mrtva...

Po cerkvi je šlo trenje, duše je spreletel mraz...

Janez je stal okoren in trd kakor iz žice in se ni pripognil, da bi nevesto pobral.

Dekanu, sivemu očetovskemu starcu, se je potemnilo čelo. Stopil je s pred oltarja in se sklonil k Lenčki. Šele tedaj so se zganili svatje in tete.

Cerkev pa je trepetala v strahu. Tu in tam se je slišalo ihtenje, polglasno vpitje in vzdihovanje.

Odleglo ji je in je vstala.

»Ti je še slabo, Lenčka!« jo je dramil skrbni dekanov glas.

»Ne več. Le sanja se mi...«

Po cerkvi se je stišilo, da bi slišal bitje srca.

»Kaj se ti je sanjalo?«

Janez je nemel in padal v sebi ves zgreznjen in prepaden.

»Sanjalo se mi je, da... Boga sem videla... V beli obleki... Monštrance ni bilo...«

»Joj!« se je utrgalo v cerkvi. »Blede se ji...«

(Dalje sledi.)

Abesinija bo preskrbovala Italijo z mesom.

Od Italijanov zasedeno abesinsko ozemlje bo za Italijo največjega pomena glede preskrbe z mesom. Ogromno je bogastvo Abesinije z ozirom na živino in je dana možnost, da bodo Italijani tamkaj lahko zaredili vse vrste rogateg evropske živine. Če bo enkrat naša goveja živina vpeljana v abesinske pokrajine, bodo mesne zaloge Italije neizčrpne in ne bo več navezana na uvoz govede iz drugih držav. Italijani so že izdelali načrte za zgradbo velikih klanvic v Addis Abebi, v Dessie, Makale in v Harrarju! Meso bodo spravljali v zmrznjem stanju v obe luki v Masavi in Modagisciju, odkoder ga bodo vozile ladje s hladilnimi napravami v Italijo. V najkrajšem času bo Italija novo uredila predelavo abesinskih govejih kož, ki so in bodo eden najbolj važnih predmetov za izvoz. Abesinija bo dajala Italiji tudi dovolj drobnice. Zaenkrat so Italijani v zasedenem ozemlju tako daleč, da preskrbujejo svoje čete v Abesiniji z abesinskim mesom.

Krog edine abesinske železnice.

Uprava francoske železniške družbe, ki je lastnica želez. proge iz Addis Abebe v Džibuti, je doslej odklonila vsak prevoz italijanskih čet na tej prog. Železniška uprava dovoljuje samo prevoze materijala. Za te prevoze pobira zelo drago vozino, ki jo je treba plačati vnaprej. V enem tednu so Italijani plačali nad pol milijona frankov vozine, prva dva dneva tega tedna pa že okrog 100.000 frankov. Železniška uprava dovoljuje Italijan oboroženo spremstvo prevozov samo do Diredave. Italijani s svoje strani pa so uvedli zelo visoke izvozne carine. Pobirajo jih v Diredavi. Vsled teh carin je ogrožena prehrana v Džibutiju (pristanišče v francoski Somaliji). Mesto je doslej nabavljalo živež površinsko in sadije večinoma iz Abesinije.